

A felnőttek, sajnos, gyakran hazudnak. Kató néni például majdnem mindig hazudik, a haját is hazudja, mert az voltaképpen barna, csak ő szőkére festi, és azt is, hogy a fogorvoshoz jár, pedig a régi lakásukból mindig lehetett látni, hogy a Kankalin-eszpresszóba megy, onnan lesi órákig, merről felől jön haza Kálmán bácsi. És persze Kálmán bácsi is hazudik, mert legtöbbször nem a Múzeum-ból jön, hanem Dóráéktól, és hazudik Marianne is, de hát ő még gyerek. Anya nem hazudik, csak van, amire ezt mondja: „Erről nem kell beszélni!” – „Ez nem kellemes téma.” Apa nem hazudott soha. Soha! Mikor a manduláját kellett kivenni, a kórházajtóban azt mondta neki: „Ez ronda lesz, öregem, de szerencsére nem tart soká. Legjobban az injekciók fájnak, ha azokon túlestél, már könnyebb. De azért ronda lesz. Ne haragudj, muszáj kivétni a manduládat!” Mért hazudik Pongrácz István? És mit tehetne egy gyerek, ha valaki eltagadja magát? Ugyan mit? A hús fagyasztott volt, most kezdett kiengedni, csepp csepp után hullt a szatyor nyílonszemein át, a krumplikon keresztül, a lábára.

– Na – mondta a portás. – Jó lesz Pongrácz Jancsi, vagy mégy haza innen?

Még most is tagadja! Zsófi sarkon fordult, indult kifelé. Most valaki kiszállt a liftből, és odakiáltott Pongrácz Istvánnak:

– Mondja, Kovács kartárs, nem adta le a feleségem a mozijegyeket?

A portás azt mondta, igen, visszament a fülkéjébe, kihozott két jegyet. Zsófi csak állt és nézte.